

III.) Ὁ Σέσκιας, ὅστις ἐκπηγάζων τῆς λευκῆς (Βιέλο) λίμνης ὑπὸ τὸν 60 παράλληλον, καὶ ὑπὸ τὸν 55 μεσημβρινόν, ἐκβάλλει ὑπὸ τὴν 58° ΒΠ, καὶ διέρχεται διὰ τῆς πόλεως Τσερεποθέκης, γενόμενος διὰ τὴν συγκοινωνίαν διάσπρος.

IV.) Ὁ Βελοούγας παραρρέων τὴν ὁμώνυμον πόλιν.

V.) Ὁ Κάμας, πηγάζων ὑπὸ τὴν 58° ΒΠ καὶ 71° ΑΜ, ἐκβάλλει ὑπὸ τὸν 35 παράλληλον καὶ τὸν 65 μεσημβρινόν. Εἶναι δὲ οὗτος ὁ μέγιστος καὶ διασημότερος τῶν τοῦ Βόλγα παραποτάμων, διὰ τε τὴν ὁποίαν σχηματίζει διὰ τῆς ῥύσεως κυκλοειδῆ κατὰ τὸν ἄνω δρόμον τοῦ γραμμῆν, διὰ τὸ βαθύ τοῦ ρέειθρου του, καὶ διὰ τὴν μάζαν τῶν ὑδάτων του, ἕνεκα τῶν ὁποίων ὑπερτερεῖ καὶ αὐτὸν τὸν Βόλγαν κατὰ τὴν πολυῦδρίαν, καὶ ἐπομένως κατὰ τὴν πλωσιμότητα. Τῶν παρὰ τὰς ὄχθας αὐτοῦ κειμένων πόλεων αἱ ἐπισημότεραι εἶναι, τὸ Κραϊγγορόδοκον, ἡ Σολικάμσκη, ἡ Πέρμη, ἡ Ὁχάνσκη, καὶ Σαραπούλη.

Τα δὲ σημαντικότερα τῶν παραποτάμων τοῦ Κάμα εἶναι δεξιόθεν μὲν ὁ Βιαίτικας, παραρρέων τὰς πόλεις Σλοβοδόσκιον, τὴν Βιαίτκην, καὶ τὴν Μαμαδίσκην· αριστερόθεν δὲ 1) ὁ Σίλθας παραρρέων τὸ Κουγγούρ, καὶ 2) ὁ Βιελάγιας, ὅστις πηγάζων ὑπὸ τὴν 55° Β Π, καὶ 71 ¹⁰ διέρχεται παρὰ τὴν πόλιν Οὐσιανσκοῖ—Οὐφκν, ὅπου παραλαμβάνει τὸ ὁμώνυμον παραποτάμιον τὸ ὁποῖον προσέρχει τὸ Κράσνο—Οὐσίμοκ, καὶ διαβαίνει πλησίον τῆς Βίρσκης. Καὶ VI.) ὁ Σαμάρας διερχόμενος διὰ τῆς Βουσουλούκης πόλεως.

Λαμβάνει δὲ ὁ μέγας οὗτος ποταμὸς τὴν ἀρχὴν του ἐκ τῆς ἀσημάντου καὶ μικρᾶς λίμνης Πένης (Рено) εἰς τὸ Βολχόνσκειον δάσος· ἡ Βαλδαϊολόφος (480 ποδ. ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ 935' ποδ. ὑπεράνω τῆς Κασπίας λίμνης) περὶ τὴν ἐπαρχίαν Ὀπτακόβ. Καὶ κατὰ μὲν τὸν ἄνω δρόμον του παραρρέει τὴν νότιον καὶ πρᾶξιαν κατὰκλισιν τῆς βορείου τῶν ὑψωμάτων σειρᾶς, κατὰ δὲ τὸν μέσον, τὸ βαθυπέδον, ὀλιγώτερον τῶν 50 ποδῶν ἀπόλυτον ἔχον ἐν μέρει ὕψος, καὶ κατέρχεται εἰς τὸν κάτω ροὴν του μεταξὺ ὀρθίων καὶ διατετμημένων ὄχθων τῶν σχηματιζομένων παρὰ τοῦ Ὀπταϊ—Σύρτ (γενικὸν ὕψωμα) ἰσοπεδούμενος μὲ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Μετὰ ταῦτα εἰς πολλοὺς διασχιζόμενος βραχίονας, διαρρέει βραδίως τὰς ἀλατώδεις τῆς Κασπίας λίμνης ἐρήμους, ἐκβάλλων εἰς αὐτὴν διὰ πλειόνων ἢ ἐξήκοντα στομάτων. Πλωτὸς δὲ ὡν καθ' ὅλον τὸν μέσον καὶ κάτω δρόμον του (ἐπὶ 400 μιλ. διάστημα) μορφώνει ὁδὸν συγκοινωνίας μεταξὺ τῆς νοτίου Εὐρώπης καὶ τῆς δυτικῆς Ἀσίας. Ἄπαντες οἱ ῥηθέντες παραποτάμοι του εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον πλωτοί, κατ' ἐξοχὴν δὲ, ὡς εἴρηται, ὁ Κάμας καὶ ὁ Ὄκας.

Ἡ ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εὐθεία ἀπόστασις εἶναι 210 μιλ. τὸ δὲ μῆκος τοῦ δρόμου του 430 μιλ. καὶ ἡ περιοχὴ αὐτοῦ 30,000 □ μιλ.

Οἱ διὰ διαρύχων σύνδεσμοι τῶν ποταμῶν τοῦ Σαρματικοῦ βαθυπέδου.

Ἡ διώρυξ Βισνέ—Βολοτσόκ. Οὕτω κληθεῖσα ἀπὸ μικρᾶς τιнос ὁμωνύμου πόλεως εἰς τὴν ἐπαρχίαν

Τβέρ. ἔχει δ' ὡς ἑγγίστα 1 ¹/₂ μιλίου μῆκος, καὶ τρεῖς ὑδροπυλίδας καὶ περιστέφεται ὑπὸ περιφανῶν ἐκ γρανίτου κρηπίδων. Ἡ διώρυξ αὕτη κατεσκευάσθη μὲν τὸ 1711 ἔτος, ἀλλ' αἱ κατὰ τὸ 1818 γενόμεναι εἰς αὐτὴν πολυδάπανοι ἐπισκευαί, τὴν ἀνέδειξαν ἀξίαν τοῦ σκοποῦ δι' ἣν κατεσκευάσθη. Ἡ μικρὰ αὕτη διώρυξ ἀποτελεῖ μικρὸν μόνον μέρος τοῦ Βισνέ—Βολοτσόκ ὑδατείου συστήματος, ἐνὸς τῶν ὠραιότερων καὶ μεγίστων τῆς ὑδραυλικῆς μηχανημάτων· τὸ ὅτε ποῖον δὲν συγκροτοῦσιν ἐσκαμμένοι διώρυγες, ἀλλ' ὑδραυλικαὶ μηχαναὶ ἀναδεικνύουσι σύνδεσμον τῶν ἐν τῷ συστήματι περιλαμβανομένων ὑδάτων, μεταποιηθέντων διὰ τῆς τέχνης εἰς τεχνητὰς διώρυγας. 76 λίμναι καὶ 106 μικρότεροι καὶ μεγαλήτεροι ποταμοὶ μετ' ἀλλήλων διὰ διαφορῶν ὑδραγωγῶν καὶ παραδιωρύχων ἐνούμενοι, συναποτελοῦσι τὸ ὅλοσχερὸς τοῦ ὠραίου τούτου ὑδατείου συστήματος. Καθότι ἡ ἐσκαμμένη διώρυξ Βισνέ—Βολοτσόκ διὰ τῆς Ζένης (παραποτάμου καὶ Τουέρτζα) καὶ τῆς Σλίνας (παραποταμίου τοῦ εἰς τὴν Ἰλμένην λίμνην ἐκβάλλοντος Μστά) συνδέει τὸν Βόλγαν μετὰ τοῦ Βολχόβου, ὅστις ἀπορρέων τῆς Ἰλμένης λίμνης εἰσρεῖ εἰς τὴν Λαγόδαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ποταμὸς Νεύας εἶναι τῆς τελευταίας ταύτης ἀπόρρυσις, συνδέει ἡ διώρυξ καὶ τοῦτον μετὰ τοῦ Βόλγα, καὶ ἐπομένως τὴν Κασπίαν μετὰ τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης.

Περὶ τῶν λοιπῶν διαρύχων τῶν ἐντὸς τοῦ Σαρματικοῦ βαθυπέδου δι' ὧν γίνεται ἡ μεταξὺ τῆς Κασπίας καὶ τοῦ Πόντου, Κασπίας καὶ Βαλτικῆς, καὶ βορείου ὠκεανοῦ συγκοινωνία, θέλομεν διαλάβει περιγράφοντες τοὺς λοιποὺς τοῦ Σαρματικοῦ βαθυπέδου ποταμούς.

I. Σ. Γαλάτης.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΤΑΡΜΟΥ.

Πιστεύεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅτι ἡ συνήθεια τοῦ χαιρετᾶν τοὺς παρνωμένους προήλθεν ἐξ ἐπιδημικῆς τιнос ἀσθενείας, ἥτις κατεῖχε τὴν Ἰταλίαν ἐπὶ Πάππα Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου, ἀναγγελομένης διὰ τοῦ πταρμού, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας προήλθε τὸ ἔθος τοῦ προσκαλεῖν τὴν τοῦ Θεοῦ εὐσπλαγχίαν ἐπ' ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους ἀπεκαλύπτετο τὸ πρῶτον τοῦτο τῆς ἀσθενείας σύμπτωμα· γνώμην τὴν ὁποίαν ἔδωκε φαίνεται ὁ Σιγώνιος, ἀναφέρων τοῦτο εἰς τὸ τῆς Ἰταλικῆς ἱστορίας σύγγραμμά του. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι τὸ ἔθος τοῦτο ἀνατρέχει εἰς ἐποχὴν πολὺ ἀρχαιότεραν τῆς τοῦ Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου, καὶ ἴσως μέχρι αὐτῶν τῶν χρόνων τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ Πλίνιος ἐξετάζων τὸ ζήτημα, « cur sternutantes salutantur, διατι χαιρετῶμεν τοὺς παρνωμένους » ἀναφέρει ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ὅτι ὁ Τιβέριος ἐφύλατεν ἀκριβῶς τὸ ἔθος τοῦτο, χαιρετῶν αἰετοὺς τοὺς ἐνώπιον αὐτοῦ πταρνωμένους, καὶ δυσαρστούμενος ὅταν τις δὲν ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ὁμοίως. Ὁ Πετρόνιος, ἀρχαιότερος ἐτι τοῦ Πλινίου, ἀναφέρων τὸ ἔθος τοῦτο ἐπὶ τιнос συμπτώτου μεγάλως πταρνωμένου, « Ὁ εὐφύεστατος, λέγει, Γύθων ἐπταρνώσθη τρεῖς κατὰ συνέχειαν οὕτω, ὥστε ἐκλόνισε τὴν κλίνην

του· ὁ δὲ Εὐμολπος στραφεὶς πρὸς τὸ κλόνισμα τοῦ το διέταξε νὰ χαιρετήσωσι τὸν Γύθωνα. » Εἰς τὴν Ἀνθολογίαν ἀπαντᾷται ἐπίγραμμα τι ἀρκετὰ περιεργον ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ εὐφημισμού, τὸ ὁποῖον, ἂν ὄχι ὡς ἐξαιρετον, τοῦλάχιστον ἄς μοὶ συγχωρηθῇ νὰ τὸ ἀναφέρω ἐνταῦθα ὡς εἰκονίζον ἦθι τινὰ τῶν ἀρχαίων. Ὁ Πρόκλος δὲν δύναται ν' ἀπομάσῃ τὴν ρίνα αὐτοῦ διὰ τῶν δακτύλων, διὰ τὴν ὑπὲρ τὸ δέον μικρότητα τῆς χειρὸς του, συγκρινομένης μετὰ τῆς μάξης τῆς ρίνας του· παρνώμενος δὲ, ἐπειδὴ τὸ οὖς αὐτοῦ εὐρίσκεται μακρὰν τοῦ στόματός του, δὲν ἐπικαλεῖται ποτὲ τὸν Δία, ὡς μὴ δυνάμενος ν' ἀκούσῃ τὸν παρμόν του! » Οἱ ἀρχαῖοι, παρὰ τὰς ἄλλας αὐτῶν δεισιδαιμονίας εἰς ἃς ἦσαν βεβουλισμένοι, ἐπίστευον ἔτι ὅτι ὁ ἐκ δεξιῶν παρμὸς ἦτον οἰωνὸς εὐμερίας καὶ εὐτυχίας εἰς τὸν ἀκούοντα· ἐξ ἐναντίας δὲ ἐπίστευον ὡς κακὸν οἰωνὸν τὸν ἐξ εὐωνύμων παρμόν. Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι, ὀλίγον, πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, θυσιάζοντος τοῦ Θεμιστοκλέους ἐπὶ τῶν νῆδων του, ἤκουσθη παρμὸς πηλίσιον αὐτοῦ· οἰωνός, δι' οὗ ὁ μάντης Εὐφραντίδης προεῖπε τὴν τῶν Ἑλλήνων νίκην. « Τούτους ἰδὼν (τοὺς αἰχμαλώτους παῖδας τῆς ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως) Εὐφραντίδης ὁ μάντης, ὡς ἅμα μὲν ἀνέλαμψεν ἐκ τῶν ἱερῶν μέγα καὶ προφανὲς πῦρ, ἅμα δὲ παρμὸς ἐκ δεξιῶν ἐσήμανε, τὸν Θεμιστοκλέα δεξιόσάμενος, ἐκέλευσε τῶν νεανίσκων κατάρξασθαι, καὶ καθιερώσαι πάντας ὠμηστῇ Διονύσῳ προσευξάμενον· οὕτω γὰρ ἅμα σωτηρίαν τε καὶ νίκην ἐσεσθαι τοῖς Ἑλλήσιν. » Ἀνάλογόν τι παράδειγμα ἀπαντῶμεν περὶ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ στρατοῦ του, ἤκουσε παρμόν ἐκ τῶν περιστατῶν. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐρωτᾷ, διατὶ ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ὁ παρμὸς νομίζεται οἰωνὸς αἰσίου, ἀπ' ἐναντίας δὲ ὁ ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς μεσημβρίας ἀπαισίου, ἀναφέρων ἔτι, ὅτι οἱ τὸν παρμόν ἀκούοντες τιμῶσιν αὐτόν ὡς σημεῖον ἱερόν, καὶ ὅτι, τοῦτο χαρακτηρίζει τὴν ὑγείαν τοῦ εὐγενεστάτου μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τοῦ ἐγκεφάλου. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης κατατάσσει τὸν παρμόν μετὰ τῶν σωτηρίων συμπτωμάτων τῆς υγείας καὶ τῶν ἀσθενειῶν τοῦ ἐγκεφάλου. Οὕτω λοιπὸν τὸ ἔθιμον τοῦτο εἶναι ὄχι μόνον ἀρχαῖον, ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ διεσπαρμένον. Οἱ Εὐρωπαῖοι περιπλέοντες τὸ ἀκροτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος εὗρον αὐτὸ ἐν χρήσει εἰς χῶρας εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐφθασε βεβαίως διὰ παραδόσεως Ἑλληνικῆς ἢ Ῥωμαϊκῆς. Ὁ Κοδίνγος, εἰς τὸ « de rebus abissinorum » ἐγγχειρίδιον αὐτοῦ, ἀναφέρει ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Μονοποτάπας, περνούσθεις, διέχρυσεν τὴν χαρὰν καὶ θυμὸν διὰ καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν. Ὁ Πίντος ἀναφέρει ὡσαύτως, εἰς τὴν κατὰ τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας περιήγησιν αὐτοῦ, παράδειγμα σχεδὸν ὅμοιον τῆς ἐνεργείας τοῦ παρμού κατὰ τὰς χῶρας ταύτας. Μετὰ τὴν ἀναλογίαν τόπων τοσοῦτον ἀπεχόντων, δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ποῦ ἀνατρέχει ἡ ἐποχὴ τῆς γεννήσεως ἐθίμου τοσοῦτον μοναδικοῦ. Ἐὰν δέ τις ἀκούσῃ καὶ τὰς μυθώδεις τῶν βαβυλίων παραδόσεις, πρέπει νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶναι σύγχρονον τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Διότι, κατὰ τὸν Βουζτόρφην, λέγουσιν οὗτοι ὅτι, ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς ἐδίδωκε τὸν Ἀδάμ ἐκ τοῦ παραδείσου,

ὁ παρμὸς ἦν ἡ πρόγνωσις τοῦ θανάτου, πρόγνωσις διαρκέσασα ἕως οὗ τοῦ Ἰακώβ ἐπέτυχεν παρὰ τοῦ θεοῦ τὴν κατάργησιν τῆς ὀλεθρίου δηλώσεως ταύτης· ὅθεν καὶ ἐγεννήθη τὸ ἔθιμον νὰ χαιρετῶνται εἰς τὰς συνατροφὰς αὐτῶν λέγοντες *Θεὸν Χαῖμ*. Χωρὶς νὰ παραδεχθῶμεν τὴν τῶν βαβυλίων ἐξήγησιν, ἡ παράδοσις μόνον αὕτη ἀρκεῖ νὰ μᾶς καταδείξῃ ὅτι τὸ χαιρετᾶν ἔλκει τὴν γέννησιν αὐτοῦ εἰς ἀπωτάτους παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις χρόνους.

Τὰ ἐφήμερα ζωῆφι τοῦ Ὑπάνεως.

Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὑπάνεως ζωῆφιὰ τινὰ τῶν ὁποίων ὁ βίος εἶναι ἐφήμερος, καὶ ὅτι τὸ περὶ τὰς ὀκτὼ τῆς πρώτης ἀποθνήσκον, ἀποθνήσκει νέον, τὸ δὲ περὶ τὰς πέντε τῆς ἐσπέρας, ἐσχατόχρονον.

Ἄς υποθέσωμεν τώρα, ὅτι ἐν τῶν ῥωμαλαιότερων τούτων ὑπανεῶν ἐντόμων, ὑπάρχει, κατὰ τὰ ἔθνη ταῦτα, τὸ πολιώτερον πάντων· διότι ἤρχισε νὰ ζῇ ἄρτι τῆς ἡμέρας διαγελώσης, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐκτακτοῦ καὶ ἰσχυρᾶς κρᾶσεώς του, ἠδυνήθη νὰ ὑποστῇ ζωὴν ἐνεργὸν κατὰ τὸ μέγα διάστημα ὀκτὼ ἢ δώδεκα ὥρων. Διαρκούσης τῆς τοιαύτης συνεχείας τοσοῦτων στιγμῶν ἦτον ἐπόμενον ν' ἀποκτήσῃ, διὰ τὴν τῆς πείρας καὶ διὰ τῶν ἐφ' ὅσων εἶδε σκέψαντος του, ὑπερτάτην σοφίαν· ἐλέπει περὶ μεσημβρίαν ἀποθνήσκοντα τὰ ὁμογενῆ αὐτοῦ πλάσματα, ὡς ὄντα κατ' εὐτυχίαν ἐλευθερούμενα ἐκ τῶν πολυαριθμῶν κόπων εἰς οὓς τὸ γηρατειὸν ὑπόκειται. Δύναται νὰ διηγῇ εἰς τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ παραδοσὶν τινὰ πράξεις κολοσσαίων, συμβάντων προγενεστέρων πάσης ἐθνικῆς μνήμης. Τὸ δὲ νέον σμήνος, συγκείμενον ἐξ ὄντων ἄτινα ἴσως ἔλαβον τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν πρὸ μιᾶς ὥρας, πλησιάζουν μὲ σέβας τὸν πολιόβριχα τοῦτον γέροντα, ἀκούει μετὰ περιεργείας ἀξιώσεως τὰς διδακτικὰς αὐτοῦ διηγήσεις. Ὅτι καὶ ἂν διηγῇ θέλει φανῇ θαῦμα εἰς τὴν γενεάν ταύτην, ἥς ἡ ζωὴ εἶναι τόσο συντομος. Τὸ διάστημα μιᾶς ἡμέρας θέλει τοῖς φανῇ διάρκειά τοῦ παντός χρόνου, τὸ δὲ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας θέλει καλεῖσθαι εἰς τὴν χρονολογίαν αὐτῶν, ἡ μεγάλη ἐποχὴ τῆς δημιουργίας των.

ὑποθετέον αὖθις ὅτι τὸ σεβάσμιον ζωῆφιον τοῦτο, ὁ Νέστωρ τοῦ Ὑπάνεως, ἀβροῖζει περὶ τὴν δύσιν τοῦ Ἥλιου, ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου του, ἅπαντας τοὺς ἀπογόνους, φίλους καὶ γνωστούς του, ἵνα κοινοποιῇ αὐτοῖς ἀποθνήσκων τὰ τελευταῖα του ἀπομνημονεῖματα, τὰς τελευταίας αὐτοῦ παραινέσεις. Καὶ ἰδοὺ αὐτοὶ μὲν ἀβροῖζονται πανταχόθεν ὑπὸ τὴν εὐρείαν σκέπην μύκητός τινος, ὁ δὲ ψυχορραγῶν σοφὸς ἀποτείνεται πρὸς αὐτοὺς οὕτω.

« Συμπαιριῶται καὶ φίλοι, αἰσθάνομαι ἤδη ὅτι ἡ ἐκτενεστέρα ζωὴ ἀναγκαιῶς ἔχει καὶ αὕτη τὸ τέρμα τῆς· καὶ ἰδοὺ τὸ τέρμα τῆς ἰδικῆς μου ἡγγικεν· δὲν οἰκτεῖρω ὁμῶς ποσῶς τῇν τύχην μου, ἀφοῦ πλέον τὸ μέγεθος κατέστη εἰς ἐμὲ ἄχθος, καὶ οὐδὲν πρωτοφανὲς εἰς ἐμὲ ὑπὸ τὸν ἥλιον. Καταστροφὰ καὶ δυστυχία τὰς ὁποίας ἡ πατρίς μου ὑπέστη, πολυπληθῆ καὶ ἰδιαίτερα συμβεβηκότα εἰς ἡ πάντες ὑποκείμεθα, ἀσθένεια τὴν φυλὴν μᾶς καταλιποῦσαι, συμφορὰ συμ-

ἔσται εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, καὶ πᾶν ὅ,τι εἶδον κατὰ τὸ διάστημα πολυχρονίου ζωῆς, ὅλα ταῦτα μ' ἐδίδαξαν φίλοι μου, ἀκούοντες τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν, ὅτι, οὐδεμία εὐτυχία, ἐπὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν εὐρισκομένη, οὔτε ἀσφαλὴς οὔτε ἐνδελεχὴς εἶναι. Διότι ὁλόκληρος γενεὰ ἠρπασθῆναι ὑπὸ τῆς πνοῆς σφοδροῦ τινος ἀνέμου· ἄλλο πλῆθος τῶν ἀσυνέτων νέων παρεσύρθη εἰς τὰ ὕδατα ὑπ' ἀνέμου ψυχροῦ καὶ ἀπροσδοκίτου· ὅποιον π. χ. γενικὸν κατακλεισμόν δὲν μᾶς ἐπροξένησεν αἰφνιδικῶς ὁ ὄμβρος! Αἱ σκέπαι μας αὐταὶ αἱ μάλλον ἐδραῖαι, δὲν ὑπέστησαν τὴν φορὰν σφοδρᾶς καὶ βιαίας χαλᾶζης· τέλος δέ, σκοτεινόν τι νέφος παρέσχε τρόμον καὶ εἰς τῶν μάλλον ἀτρομήτων τὰς καρδίας. »

« Ἐξῆσα, φίλοι μου, κατὰ τὰς προτέρας γενεάς συναναστρεφόμενοι μετ' ἐντόμων ὑψηλοτέρου ἀναστήματος καὶ κλάσεως ἰσχυροτέρας, τοῖς δὲ εἰπεῖν, μεγάλητέρας τε σοφίας, ὅσης οὐδὲν τῶν τῆς παρούσης γενεᾶς εἶναι κάτοχον. Σᾶς ἐξορκίζω νὰ πιστεύσητε εἰς τοὺς τελευταίους μου τούτους λόγους, τοὺς διαβεβαιούντας ὑμᾶς ὅτι, τὸν ἥλιον τοῦτον, ὅστις ἤδη μᾶς φαίνεται ὑπεράνω τοῦ ὕδατος, μὴ μεμακρυσμένος πολὺ τῆς γῆς, τὸν ἥλιον τοῦτον εἶδον ἄλλοτε ἰστάμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ σφενδονίζοντα καθέτως τὰς ἀκτίνας του· τὴν δὲ γῆν φωτιζομένην περισσότερον, τὸν ἀέρα θερμότερον, τοὺς δὲ προπάτοράς μας νηπλιωτέρους καὶ ἐναρετωτέρους. »

« Ἄν καὶ αἱ αἰσθήσεις μου ἐξησθένησαν, δὲν μ' ἐγκατέλειψεν ὅμως ἡ μνήμη μου· ὅθεν δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω, φίλοι μου, ὅτι τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἄστρον ἔχει κίνησιν τινα· διότι εἶδον τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀνατολὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τούτου, ἡ δὲ ζωὴ μου ἤρχισε ἀφότου καὶ τοῦτο ἤρχισε τὸ ἄπειρον αὐτοῦ στάδιον. Ἐξῆκολουθουν τὴν πορείαν του, διήνησεν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὸ διάστημα αἰώνων πολλῶν μὲ ὀαυμασίαν θερμότητα, καὶ μὲ λάμψιν τῆς ὁποίας ἰδέαν ἀδυνατεῖτε νὰ λάβητε, καὶ τὴν ὁποίαν ἔως ἔσως δὲν θὰ δυνήθητε νὰ ὑποσῆτε· ἀλλ' ἤδη διὰ τῆς παρακμῆς του καὶ τῆς ἐπαισθητῆς ἐλαττώσεως τῆς ἰσχύος του, προβλέπω πᾶσαν τὴν φύσιν καταστρεφόμενὴν μετ' ὀλίγον, τὸν δὲ κόσμον τοῦτον ἐνταφιαζόμενον ὅσον οὐ πω εἰς τὰ σκότη. »

« Οἱμοί, φίλοι μου, πόσον δὲν ἐκολακεύθην ἐκ τῆς ἀπατηλῆς ἐλπίδος τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης δικτριδῆς μου! καὶ ὅμως ὅλα μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς κυττάρους τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐκοίλانا! ὁπόση ἡ προσπάθεια ἦν κατέβαλον πρὸς τε τὴν στερεότητα τῶν μελῶν μου καὶ πρὸς τὴν ἰσχὺν τῶν πτερῶν μου! Ἀλλ' ἀρκετὰ ἐξῆσα πρὸς τε τὴν δόξαν καὶ πρὸς τὴν φύσιν· νομίζω ὅμως ὅτι οὐδεὶς τῶν διαδόχων μου θέλει ἀπολαύσει τὴν εὐτυχίαν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τοῦ σκότους καὶ τῆς καταστροφῆς, τὸν ὅποιον ἤδη βλέπω ἀρχόμενον. »

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΒΡΕΦΟΣ ΠΩΛΗΘΕΝ ΔΙΑ ΤΡΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΙ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΤΡΙΑ ΛΕΠΤΑ.

Πᾶς τις ἐνθυμεῖται ἀναμφιβόλως τὴν περιεργωτάτην ἱστορίαν διασήμευ τινὸς κυρίας, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος κατεῖχε τὴν θέσιν θαλαμηπόλου παρὰ τῷ ἡγεμόνι

μιάς ὁμόρου ἐπικρατείας τῆς Γαλλίας, καὶ ἡ ὁποία ἐφυλακίσθη εἰς Παρισίους, διότι ἠγόρασε, τῇ μεσολαβήσει μιᾶς μαίας, ἐν παιδίον νεογέννητον τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ φέρῃ εἰς τὴν πατρίδα της, ἀλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε πρὸς τίνα σκοπὸν.

Ἐν γεγονός σχεδὸν ὅμοιον παρουσιάζεται. Κυρία μεγαλοπρεπὴς, ἐνδεδυμένη μὲ σπανίαν κομψότητα καὶ φέρουσα τίτλον κομίσσης τοῦ Βιτεμπάχ, ἐνεφανίσθη ἐπίσης πρὸ ὀλίγου εἰς πολλὰς μαίας, καὶ, ὡς ἡ σύζυγος τοῦ θαλαμηπόλου, τὰς εἶχεν ἐπιφορτίσει, ἐπὶ πληρωμῇ νὰ τῇ προμηθεύσων ἐν νεογέννητον βρέφος.

Ὁ Ἀστυνόμος τῆς συνοικίας Saint-Avoey ἐπληροφόρηθη περὶ τῶν προσπαθειῶν τούτων, ἐζήτησεν τὴν ὑποτιθεμένην κόμισσαν καὶ τὴν εὗρε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀργυροῦ Λέοντος, εἰς ὃ εἶχε καταλύσει. Ὅτε ὁ ὑπάλληλος οὗτος ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν της τὴν εὗρεν ἔχουσαν βρέφος, τὸ ὁποῖον εἶχε προμηθευθῇ, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐξεπλάγη ὅταν εἶδε ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐφαίνετο ἔγκυος καὶ ἐτοίμη νὰ γεννήσῃ, περιστάσις ἥτις δὲν ἐσυμβιβάζετο ποσῶς μὲ τὴν προθυμίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε δειξέι εἰς τὸ νὰ προμηθευθῇ ἐν ξένον παιδίον.

Ὁ Ἀστυνόμος, ἐπιληφθεὶς τῆς ἀνακρίσεως, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ἡ τῆς ἐγκυμοσύνης της κατάστασις ἦτον προσπεποιημένη, καὶ ἐπιστολὴ εὐρεθείσα εἰς τὰ ἐγγραφα τῆς γυναικὸς ταύτης τῷ ἀνεκάλυψεν τὸ μυστήριον τῆς κωμωδίας ἣν αὕτη ἐπροτίθει νὰ διαδραματίσῃ.

Ἡ κόμισσά μας, ἥτις φέρει τὸ ἀπλοῦστατον ὄνομα Κάνιγκ καὶ ἡ ὁποία ἐγεννήθη ἀπλῶς ἀπὸ γονεὺς γεωργοῦς εἰς Βιτεμπάχ τῆς Ἑλβετίας εἶναι ἡ ἐρωμένη πλουσίου τινὸς κατοίκου τῆς ἐπαρχίας, τὸν ὁποῖον ἡ-θέλησε νὰ προσελκύσῃ περισσότερον δεικνύουσα ὅτι ἔγινε δῆθεν μήτηρ. Αὕτη λοιπὸν ἦλθεν εἰς Παρισίους νὰ προμηθευθῇ ἐν βρέφος ὅπως δὴ ποτε, καὶ εἶχεν ἀνακαλύψει εἰς Μπελζιλ γυναῖκα τινα, ἥτις (πρᾶγμα ὀδυνηρὸν νὰ λεχθῇ) τῇ ἐπώλησε τὸ τέκνον της διὰ τὴν οὐτιδανὴν ποσότητα . . . τριῶν δραχμῶν καὶ τριᾶκοντα τριῶν λεπτῶν!

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΣΥΜΒΑΝ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ ΑΠΑΧΟΙΣ.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης Βέαλλ τοποθετήσας εἰς ἀσφαλὴ θέσιν τὸ στρατόπεδον αὐτοῦ ἐξῆλθε μόνος εἰς θήραν ἐφιππος, ἐπὶ εὐνοομένης τινὸς ἵππου του, τὴν ὁποίαν εἶχε καὶ ἐπεριποιεῖτο ἰδίως πρὸς τοιαύτας διασκεδάσεις· ἐξ περίπου μίλια μακρὰν τοῦ στρατοπέδου του εὐτύχησε νὰ φονεύσῃ δορκάδα. Ἐνθὺ δὲ ἀφιππεύσας διευθίνει τὴν θήραν του, εἶδεν αἰφνης πλῆθος ὀρεινῶν Ἀπάχων ἱλαδὸν κατ' αὐτοῦ καλπαζόντων, οἵτινες εἶχον ἀνακαλύψει αὐτόν, ἥτοι τὸν κρότον τοῦ πυροβόλου ἀκούσαντες, ἡ τὸν καπνὸν ἰδόντες, καὶ ἔτρεξαν κατ' αὐτοῦ ἀπροσδοκῆτως. Ἐγνώριζε καλῶς ὁ θηρευτὴς ὅτι, πᾶς εἰς τὰ γυνὰ ταῦτα ὄρη, τῶν ὁποίων τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν ἀντεποιοῦντο οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι, παρ' αὐτῶν συλλαμβανόμενος ἐφονεύετο παραχορήμα. Ἀφῆσας λοιπὸν ἐν τῷ ἅμα τὸ κυνήγιόν του ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἵππου του καὶ, εἰς τὴν ἀνδρείαν ταύτην θαρρῶν ἐσπευσεν, ἀνεμμένῳ τῷ χαλινῷ, πρὸς τὸ στρατόπεδον αὐτοῦ, σωτηρίαν ἐπιζητῶν. Οἱ ὀρεσιβῆδοι διώκται ῥί-

πτοντες μακρόθεν κατ' αὐτοῦ βέλη, καὶ πεπεισμένοι περὶ τῆς λείας των διατελοῦντες, ἐκραύγαζον ἀλαλάζοντες. Ὁ νέος ἀντισυνταγματάρχης ἐπίσης βέβαιος καὶ εὐχαριστημένος ὅτι ἡδυνήθη διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιδεινότητος, καὶ διὰ τῆς καρτερίας τῆς ἵππου του, νὰ φύγῃ τὸν κίνδυνον, ἐπροχώρησεν ἀδεῶς χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητα τῆς ἵππου του διότι ἐγίνωσκεν ὅτι οἱ ἵπποι τῶν ἀγρίων πολεμίων τοῦ ἦσαν ἥττον μὲν κεκμηκότες, μᾶλλον δὲ θυμοειδεῖς ταύτης. Ἐφθασεν οὕτω περὶ τὰ μέσα τῆς εἰς τὸ στρατόπεδον φερούσης ὁδοῦ· ἐνῷ δὲ κατέβαινε λόφον τινὰ εἶδεν αἴφνης μετὰ φρικώδους καταπλήξεως ἐνώπιόν του, ἄνθρωπόν του τινὰ πεζὸν ἀναβαίνοντα τὸν λόφον. Οὗτος εἶχεν ἀκολουθήσει, οἰκοθεν ὁρμώμενος, τὰ ἴχνη τοῦ κυρίου του, διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν θήραν. Ἡ ὁρμὴ μεθ' ἧς κατήρχετο ὁ Κ. Βέαλλ, ὁ ποδολαλήτης ἵσως τῶν ἵππων καὶ οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν ὀπισθεν τοῦ λόφου ἀνιόντων, καὶ μὴ καταφανῶν ἔτι γενομένων Ἰνδῶν ἔδωσαν εἰς τὸν πεζὸν νὰ ἐννοήσῃ τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν αἴφνης εὐρέθη ἐκτεθειμένος. Γονυπετήσας παραχρῆμα ἐνώπιον τοῦ κυρίου του καὶ ἐκπείνας πρὸς αὐτὸν ἱκέτιδας χεῖρας ἐφώναξεν ἀπηλπισμένως, βοήθεια Κύριε Βέαλλ! σῶσόν με! εἰμαι σύζυγος καὶ πατὴρ ἐξ ἀθλίων τέκνων! Ποτὲ εὐχὴ δὲν εἰσηκούσθη τόσον ταχέως καὶ δὲν ἐπληρώθη τόσον ἡρωϊκῶς· ὁ ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτοῦ σωτηρίας φεύγων θροναῖος ἀντισυνταγματάρχης ἀναχαιτήσας παραχρῆμα τὴν ἵππον του, ἀφίππευσεν ἀπ' αὐτῆς, καὶ παραχωρήσας αὐτὴν εἰς τὸν ἱκέτην του εἶπεν, σώζου· εἰπέ δὲ φθάνων εἰς τὸ στρατόπεδον νὰ ἔλθωσιν ἔδω νὰ μὲ κηδεύσωσιν ἐντίμως. Ἐχωρίσθησαν οὕτω ἀπ' ἀλλήλων, ὁ μὲν νὰ σωθῇ, ὁ δὲ νὰ θυσιασθῇ, ὡς ἐπίστευε, μετ' ὀλίγας στιγμῆς, διότι ὁ λόφος ἦτον γυμνὸς καὶ δὲν ἦτον δυνατόν νὰ κρυφθῇ που ὁ Κ. Βέαλλ· ἐσυλλογίζετο μόνον πῶς νὰ πωλήσῃ τὴν ζωὴν του ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβέστερα. Ὅθεν ἐτοιμασθεὶς παρעוּתς καὶ καθήσας χαμαὶ ἐπερίμενε τοὺς ἀγρίους, οἵτινες μετὰ μίαν στιγμὴν ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς ὀρυκτοῦ τοῦ ὄρους ἐπιβόρῳζοντες. Ὁ ἀντισυνταγματάρχης εἶδε τότε μετ' ἀνεκφράστου ἐκπλήξεως ὅτι, αὐτοὶ ἀντιπαρερχόμενοι πλησίον του, ὡς λύκοι ὀρυόμενοι καὶ πάντες κατὰ σκοπὸν ἔχοντες μόνον τὸν ἱππηλάτην τὸν ὅποιον ἐδίωκον τρία ἤδη μίλια, μὴ ἔχοντες δὲ οὐδεμίαν περὶ πεζοῦ ιδέαν, δὲν παρετήρησαν οὐδεὶς αὐτὸν χαμαὶ κείμενον, ὅλως πρὸς τὸν φεύγοντα προσηλωμένοι. Ἰσως τὸ σχῆμα τοῦ κειμένου ἐφάνη εἰς τοὺς εἰς ἓν μόνον ἀντικείμενον ἀπορῶντας, ὀφθαλμούς των, ὡς πέτρα θάμνος, ἐκ τῶν σποράδην ποῦ εἰς τοὺς ξηροὺς ἐκείνους λόφους φουρμένω. Ὁ ἑφιππος μόλις ἔδυνάθη νὰ γλυτώσῃ· οἱ Ἰνδοὶ ἐπλησίασαν αὐτὸν τόσον ὥστε τὸν ἐπλήγωσαν διὰ τῶν βελῶν των ἐλαφρά. Ὁ δὲ τὴν ὄρασαν αὐτῶν οὕτω λαθὼν ἀντισυνταγματάρχης, τῇ βοήθειᾳ τῆς θείας Προνοίας, ἀφοῦ οὗτοι ἀπεμακρύνθησαν ἀπ' αὐτοῦ, διώκοντες τὴν πρὸς τὸ στρατόπεδον φεύγουσαν ἵππον καὶ τὸν ἀναβάτην αὐτῆς, καὶ δὲν ἦτον πλέον ἀπωσδήποτε ὁρατὸς εἰς αὐτοὺς, διευθύνθη διὰ λοξοδρομιῶν καὶ περιδρόμων πρὸς τὸ στρατόπεδόν του, ἐνθα ἔφθασε καθ' ἡνσιγμὴν ἦσαν ἐτοιμοί, ὅ τε σωθεὶς διὰ τῆς ἵππου ἀνθρώπος του καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι του, νὰ ἐξέλθωσιν εἰς ἀναζήτησιν

τοῦ νεκροῦ του, διὰ νὰ κηδεύσωσιν αὐτὸν προσηκόντως, ὑπέκοντες εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ παραγγελεῖαν.

Τὴν τοιαύτην πράξιν νομίζομεν περιττὸν νὰ συστήσωμεν ἡμεῖς· αὕτῃ πρέπει νὰ διαμεῖνῃ ἀνεξάλειπτος εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἱστορία μεγάλης τιнос μάχης καὶ νίκης.

Ἐκ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐφημερίδος
Ἡ Φιλαδέλφεια.

ΧΡΥΣΟΣ ΕΝ Τῷ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΛΙΜΕΝΙ.

Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος ὁ Ἄργος τῆς 31 Ἰουνίου ἐρανίζομεθα τὴν ἐξῆς σπουδαίαν εἰδησιν·

« Σπεύδομεν νὰ γνωστοποιήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τὴν οὐσιώδη ἀνακάλυψιν ἐκτεταμένης χρυσιφόρου χώρας ἐν τῷ Φιλίππου λιμένι· περιέχει δὲ τοσαύτην ποσότητα, ὥστε καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θέλει ἐκιάσει τὰ τῆς Καλλιφορνίας μεταλλεῖα. Ἰδοὺ αἱ περὶ τούτου λεπτομέρειαι. — Βοσκός τις περιπλανώμενος ἐνταῦθα εὗρεν ὄγκον μετάλλου· προσκαλέσας αὐτὸν πρὸ τινων ἐξδομάδων ὁ κύριος Βεντάνης καὶ ἰδὼν τὸ εὐρεθὲν ἐπίεσθη ἀμέσως ὅτι ἦτον ἀρίστης ποιότητος. Πέμψας αὐτὸ πρὸς τὸν κύριον Δουσσχένην ἐζήτησεν ἀκριβεστεράς περὶ τῆς ποιότητος αὐτοῦ πληροφορίας· οὗτος δὲ ἀπεφάνθη πάραυτα ὅτι τὸ δοκιμασθὲν μέταλλον εἶναι λαμπρότατον δείγμα τῆς «ρίξης τοῦ κακοῦ.» Ὁ ἴδιος Κύριος Δουσσχένης μετέβη εἰς τὴν χρυσοῦχον χώραν μετὰ τοῦ ποιμένου πλησίον τῶν Πυρηναίων καὶ εὗρεν ἐκεῖ ἐνδείξεις τῆς εἰς μεγάλην ποσότητα ὑπάρχουσας τοῦ πολυτίμου μετάλλου ἐπὶ ἐκτάσεως πέντε μιλίων· ἐπιστρέψας εἰς Βελθούρνην ἔφερε δείγμα, ὅπερ καθαρισθὲν ἔδωκε χρυσὸν καθαρὸν 100 λιρῶν ἀξίας. Περιέγραψε δὲ ὅτι ἐκτὸς τῆς ἀφθονίας εἶναι καὶ ἡ ποιότης αὐτοῦ καλλητέρα τῶν μέχρι τοῦδε κατεργασμένων. Ἡ εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ ἐπισκεφθὲν μέρος εὐρισκόμενη ποσότης εἶναι ἀκαταλόγιστος· ἐκκαθαριζόμενον τὸ μέταλλον δίδει 90/00 χρυσοῦ καθαροῦ. Ὁ παρὰ τοῦ κυρίου Δουσσχένη κομισθεὶς ὄγκος ἦτον πραγματικῶς χρυσὸς καθαρὸς ὀλίγοις τισὶ λιθιδίοις μεμιγμένος, εἶδομεν αὐτὸν αὐταῖς ὀφσεσι, διότι ὁ κύριος Δουσσχένης ἄφησε μέρος αὐτοῦ εἰς δείγμα ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Ἄργου. Εἶναι λοιπὸν ἀνακτιρόρητον ὅτι ἀνεκαλύφθη χρυσός. »

Ἡ παράδοξος αὕτη εἰδησις ἐπέφερεν εἰς ὅλους τοὺς περὶ τὸν Φιλίππου λιμένα οἰκοῦντας χρυσομανίαν ἀκάθεκτον· συρρέουσι σωρηδὸν εἰς τὸν νέον τοῦτον Ἐλβωράδον τῶν Ἐφημερίδων τινὲς διστάζουσιν ἔτι, ἄλλαι δὲ πάλιν παραδέχονται ἀδιστακτικῶς τὰ φημιζόμενα. Ὅτι τῶντι εὐρέθη ἐκεῖ χρυσός καὶ ἡμεῖς εἰμεθα πεπεισμένοι, ὡς πρὸς τὴν ποσότητα δὲ ἐπέχουμεν ἔτι ν' ἀποφανθῶμεν.

Ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς Ἐφημερίδος *Τὸ Ἀθηναίον.*

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΕΝΤΟΣ ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΩΝ.

Τὰ ἀπομνημονεύματα ταῦτα εἶναι ἄρχοντός τιнос ῥώσσου, τοῦ κόμητος Ροστόπσιν, ὅστις, ὢν διοικητὴς τῆς Μόσχας ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς εἰς Ῥωσσίαν τοῦ Ναπολέοντος, ἀπεθανάτισε τ' ὄνομά του διὰ τῆς